

personage bekend, terwijl die de urne van zijn vrouw vastheeft, dat hij zijn vrouw maar de helft van zijn hart gegeven heeft. Van de weemoed gaat de pianopartij over naar een gepunt ritme, dat van blijdschap en niet weten wat je overkomt: 'Het voelt alsof ik vannacht naakt tussen de bramen lag.' horen we. Het speelse en ook wat dierlijke van begeerte zien we wanneer Hamard haar jurk een beetje ontbloot. Het onstuimige en onrustige horen we in de partij. Op de bühne vertaalt zich dat door een man die zijn tanden zet in de jurk van Hamard waarop zij wat later hetzelfde doet maar dan in het hemd van Koolschijn. De glissandi in de partij kondigen de onthechting, het los komen van de familie aan. Al haalt Lyon maar net de erg hoge noten wanneer hij de ultieme droom van de man - haar zwanger maken - bezingt. Annelies Van Parys schreef vier nieuwe muziekstukken voor de voorstelling.

Versweyvelds decor- en lichtontwerp is ronduit geniaal. Hij voorziet muren met gaten in zodat de klank van de drie zangeressen, drie off stage stemmen, voldoende tot bij het publiek kan komen. Van een nood maakt ie meteen ook een deugd en een lust voor het oog om door die spleten heen warm wit/gelig licht te laten schijnen, die van de zon als je wil. Dat in combinatie met de warme gloed die uit de piano komt, de zang en het spel, geven perfect de hunkering weer, het dubbele ook van verliefd zijn op iemand terwijl het ten eerste niet mag en ten tweede de afstand tussen jou en je geliefde zo groot is. De verbeelding van de man maakt dat hij gelooft in wat hij zelf creëert. Het portret wordt meer dan een afbeelding, maar bijna een verafgoding. De pelliculefilm is geen herinnering aan de naakte vrouw die hij bemint, maar een middel om het verleden te beleven alsof het nu gebeurt. Finaal zien we Janáček (Koolschijn) brieven verbranden die hij Kamila schreef nadat ie de assen van zijn overleden vrouw uit de urne heeft weggespoeld. Iets wat langs beide kanten ook effectief gebeurd is. Brieven die aanvankelijk begonnen met 'Beste mevrouw' maar na een tijd al snel overgingen in 'Kleine Kamila, mijn lieveling'.

'The diary of one who disappeared' is niet alleen een erg verzorgde voorstelling geworden. Ze wekte ook iets in ons op wat een absolute verdienste is. Onze jeugd jaren zagen we voorbijflitsen toen we een pennenvriendin hadden en daar stiekem naar verloop van tijd steeds verliefder op werden. Ook die paar onmogelijke liefdes met meisjes uit een andere cultuur, uit een ander land, kwamen plots terug naar de voorgrond. Dat is onmiskenbaar de sterkte van deze voorstelling, hoe het toont dat een gevoel van liefde groter wordt of kan worden ook al is de ander fysiek afwezig. Dat puur op basis van fantasie je het verleden tot jouw heden kan maken ook al strookt het niet met de realiteit. Æ

Op dat vlak is 'The diary of one who disappeared' hopeloos romantisch en ideaal voor dromers. Het productieteam slaagde er tevens ook in om het intieme karakter van de brieven, de muziek, de tekst, erg goed te behouden en neer te zetten. Het zorgt er weliswaar voor dat de mooiste plaatsen voor deze voorstelling zich absoluut vooraan bevinden en naarmate je meer achteraan zit, er wel wat dreigt verloren te gaan.

< Bert Hertogs >